

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága dr. Balogh Péter Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek jogtanácsos által képviselt Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 30.M.1266/2007. szám alatt indított és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 10.M.5471/2009/7. számú, 2010. február 19. napján kelt ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. január 17. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 10.M.5471/2009/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült illeték a magyar államot terheli.

I n d o k o l á s

Felperes 2006. július 24-én baleseti rokkantsági nyugdíj megállapítása iránt benyújtott igényét a Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság jogelődje az M. Zrt. Nyugdíj Igazgatósága 2006. október 12-én kelt határozatával elutasította arra hivatkozva, hogy az igénylő össz-szervezeti munkaképesség-csökkenése 40 %-os, ezen belül az üzemi baleseti eredetű munkaképesség-csökkenése 10 %-osra vélelmezhető, vagyis sem baleseti, sem rokkantsági nyugdíjra nem szerzett jogosultságot.

Az igénylő fellebbezése folytán a jogelőd igazgatója 2007. február 19-én kelt másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, a fellebbezést elutasította azon indokkal, hogy az OSZI II. fokú orvosi bizottsága a felperes össz-szervezeti munkaképesség-csökkenését változatlanul 40 %-osra értékelte, baleseti munkaképesség-csökkenést pedig egyáltalán nem véleményezett. Mivel az igénylő munkaképesség-csökkenésének mértéke nem éri el a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. tv. (Tny.) 33. § (1) bekezdésében meghatározott 67 %-os mértéket, ezért rokkantsági nyugdíjra nem jogosult.

Igénylő keresettel fordult a munkaügyi bírósághoz, amelyben a határozat megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint egészségi állapota rosszabb, mint ahogy azt az OSZI orvosi bizottságai megállapították. Kérte baleseti rokkantsági nyugdíjra való jogosultságának megállapítását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatban foglaltakat, hivatkozva az orvosszakértői véleményekre.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság az általa lefolytatott bizonyítás eredményeképpen 30.M.1266/2007/29. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította azon indokkal, hogy az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltak szerint a felperes munkaképesség-csökkenésének mértéke az OSZI szakértői vizsgálatok időpontjában 40 %-os mértékű volt, és saját vizsgálatuk eredményeként sem súlyosabb az állapota. Össz-szervezetileg és az igazságügyi szakértői vélemény időpontjától kezdődően 2007. szeptember 13-tól azonban átmenetileg egy évre határesetként véleményezhető a munkaképesség-csökkenése 50 %-osnak. A kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény üzemi baleseti eredetű, illetve foglalkozási eredetű munkaképesség-csökkenést nem állapított meg. A munkaügyi bíróság az egybehangzó szakértői véleményeket figyelembe véve jutott azon megállapításra, hogy a felperes munkaképesség-csökkenése a társadalombiztosítási határozat meghozatalának időpontjában, tehát nem érte el a 67 %-os mértéket ezért a Tny. 33. § (1) bekezdése szerint a keresetet el kellett utasítani.

A munkaügyi bíróság elutasította a felperes bizonyítási indítványát, amely újabb szakértői vélemény beszerzésére irányult, mert abban valamennyi orvosszakértői vélemény megegyezett, hogy a felperes össz-szervezeti munkaképesség-csökkenése nem érte el a 67 %-ot, a baleseti járadékra való jogosultság pedig nem volt jelen per tárgya, illetve a társadalombiztosítási eljárásnak sem volt tárgya, ezért annak további vizsgálata a per elbírálása szempontjából nem bírt jogi relevanciával.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság jogerős ítélete ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet a Pp. 270. § (2) bekezdésére,

jogsabálysértésre hivatkozással, illetve az Orvosszakértői Intézet által készített szakvélemény hitelességének hiányára utalással.

A Legfelsőbb Bíróság Mfv.III.10.312/2009/8. számú végzésével a munkaügyi bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, kiemelve az orvosszakértői vélemény hitelességének vizsgálatát.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 10.M.5471/2009/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott arra, hogy a perben kirendelt igazságügyi szakértő mind a szakvéleményét, mind annak kiegészítését változatlanul fenntartotta, és a kiegészítő szakértői véleményen, valamint szakértői véleményen szereplő aláírásokat is magáénak ismerte el. A bíróság írás-mintavétel után megállapította, hogy mind a szakértői véleményen, mind a kiegészítő véleményen szereplő aláírás a szakértőtől származik, így az alakilag nem kifogásolható, tehát érdemben alapul szolgálhatott a döntés meghozatalául.

A munkaügyi bíróság ítélete ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel a Pp. 270. § (2) bekezdésére, jogszabálysértésre hivatkozással. Álláspontja szerint a munkaügyi bíróság ítélete sérti a Pp. 177. §-ában, a Pp. 206. § (1) bekezdésében, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. §, 37. § (1) bek., 50. § (1) és (6) bek., 72. § (1) bekezdés és a Ket. 111. §-ában írt rendelkezéseit, de figyelmen kívül hagyta a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 31. sz. állásfoglalásában írtakat is.

Változatlanul sérelmezte felülvizsgálati kérelmének indokolásában a felperes, hogy nem bocsátotta a bíróság rendelkezésére az eredeti szakértői véleményeket, nem helyesen járt el a szakértői vélemény hitelességének vizsgálata során, nem vizsgálta a felperes esetében azt, hogy jogosult-e baleseti járadékra, esetlegesen rendszeres szociális járadékra, illetve egyéb ellátásra. Felperesi álláspont szerint az alperes téves megállapításait, miszerint "egyszerre keresőképesnek és keresőképtelennek is nyilvánították", nem vizsgálta ki a munkaügyi bíróság, pedig "kutatnia kellett volna, hogy alperesi mulasztás miből eredt, és hogyan lehet azt orvosolni". Az egyéb ellátásokra való jogosultságának vizsgálata mellőzésével az alperes sorozatos Ket. szabályszegést követett el, és ezt sem értékelte, vizsgálta a munkaügyi bíróság.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálásakor azt vizsgálta, hogy a munkaügyi bíróság a megismételt eljárásban a jogszabályoknak megfelelően járt-e el, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság végzésében írtakra, és döntése érdemben helytálló-e. Mindezek vizsgálata során a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy a munkaügyi bíróság mind az eljárásjogi, mind az anyagi jogi szabályokat betartva hozta meg érdemben - indokaira is kiterjedően - helytálló döntését.

Nem követett el a munkaügyi bíróság jogszabálysértést akkor, amikor a Pp. 195. § (7) bekezdésének alkalmazásával vizsgálta a szakértői vélemény - kiegészítő szakértői vélemény - hitelességét.

A Pp. 195. § (7) bekezdése akként rendelkezik, hogy a közokiratot az ellenkező bizonyításáig valónak kell tekinteni, a bíróság azonban, ha szükségesnek találja, az okirat kiállítóját hivatalból is megkeresheti, hogy az okirat valódisága tekintetében nyilatkozzék. Valódinak akkor tekinthetjük az okiratot, ha annak tartalma a kiállítótól származik, és akkor hamis, ha a benne feltüntetett tartalom nem a kiállítótól származott. Amennyiben az eljáró bíróságnak kétsége van a közokirat valódisága tekintetében, megkeresheti az okirat kiállítóját, hogy annak valódiságáról nyilatkozzon. Ezt tette a munkaügyi bíróság akkor, amikor vizsgálta az aláírásokat, majd miután az okiratot aláíró szakértő kellő magyarázatot követően mindkét aláírást magáénak ismerte el, a hitelesnek tekinthető szakértői véleményt érdemben értékelte és alapította rá döntését.

Az érdemi döntést illetően rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy az OSZI bizottságainak szakvéleményei olyan szakértői vélemények, amelyek irányadóak a rokkantság mértékét illetően. Teljes részletességgel tartalmazzák - mint ahogy a jelen perben is történt - a kérelmező egészségi állapotának leírását, és ennek alapján annak százalékos meghatározásával vélelmezik, hogy rokkantnak tekinthető-e a vizsgált személy vagy sem. E szakvélemények helytállósága, illetve az azokon alapuló alperesi határozat abban az esetben vitatható perben sikerrel, ha a fél e szakvélemények megalapozatlanságát bizonyítani tudja. A peres eljárás során a munkaügyi bíróság ezért rendelt ki igazságügyi szakértőt és szerzett be szakvéleményt. Az igazságügyi szakértő szakvéleménye, annak kiegészítése tartalmilag egyezett a per tárgyát érintő szakkérdésben az OSZI szakértői véleményben foglaltakkal. Ezért mindenben helytálló döntést hozott, amikor megállapította azt, hogy a felperes munkaképesség-csökkenésének mértéke alapján rokkantsági nyugdíjra nem jogosult, mivel az OSZI II. fokú orvosi bizottsága és az igazságügyi orvosszakértő egybehangzó véleménye szerint baleseti

rokkantság nem véleményezhető, ezért helyes volt azon döntése is, hogy baleseti rokkantsági nyugdíj sem illeti meg a felperest.

A felülvizsgálati kérelemben nem hivatkozhat alappal törvénysértésre utalva a felperes arra, hogy a bíróság nem kézbesítette számára az eredeti szakértői véleményeket. Az eredeti szakértői vélemények a peres iratok része, az iratok betekintését akár a jogi képviselő, akár az ügyfél bármikor megtehetette volna a munkaügyi bíróság kezelő irodájában, eredeti okiratok kézbesítésére a bíróság nem köteles, ez kifejezetten ellenkezne a Bírósági Ügykezelés Szabályaival.

Az alperes, illetve a másodfokú társadalombiztosítási szerv igénylő baleseti rokkantsági nyugdíj megállapítása iránti igényét - mert hogy ez volt az eredeti felperesi igény - bírálva hozta meg határozatait. A bírósági felülvizsgálat is csak e tárgyban történhetett, hiszen törvény erejénél fogva és értelemszerűen is az érdemi döntés keretein belül vizsgálhatja felül a bíróság a társadalombiztosítási szerv határozatát, olyan kérdéskört nem vizsgálhat, amelyben társadalombiztosítási határozat sem született, a társadalombiztosítási szerv pedig csak abban a kérdésben határoz, amely tárgyban az igény benyújtására került sor. A felperes által kifogásolt tájékoztatások, különféle ellátások igénylésének esetleges lehetőségére való figyelemfelhívás, nem egy adott konkrét igény elbírálásáról szóló közigazgatási határozat tárgykörébe tartozik, ezért ilyen irányú jogsértést sem követett el sem az alperes, sem pedig a munkaügyi bíróság, amikor ezt nem észlelte, értékelte, illetve döntése csak az adott konkrét igény eldöntésére terjedt ki.

A munkaügyi bíróság a per eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Egyéb bizonyítási kötelezettsége a jelen per elbírálása során nem volt, ezért e körben sem állapítható meg a munkaügyi bíróság részéről jogszabálysértés.

Mindezen indokokra figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a munkaügyi bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperesnek igazolt költsége nem merült fel, ezért ebben a kérdésben a Legfelsőbb Bíróság a határozathozatalt mellőzte a Pp. 78. § (2) bekezdése szerint.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült illetéket a per tárgyi illeték- és költségmentessége folytán a magyar állam viseli (Tny. 81. §).

Budapest, 2011. január 17.

*Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné dr. Dualszky
Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

bírósági írnok